

Washington en Dr. Albert Schweitzer.

De oplossingen van de „Wie-zijn-dit”-wedstrijd opzenden vóór 9 Mei, aan de Weled. heer L. Meijer, H.d.S., Garrelsweer.

Jullie doen allemaal mee? Wat meer inzendingen, wat liever ik het heb. En verschillende van jullie weten, wat voor mooie prijzen er worden gegeven!

Dus: no. I is Ghandi, no. II is Paul Kröger, enz. Maar..... jullie doen het beter?

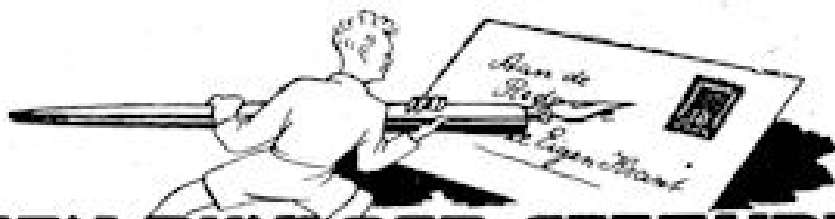
Nog één ding: schrijf je naam, voor-naam (voluit) en nader adres duidelijk op!!

*

Oplossingen uit het vorig no..

De invulling van het sneeuwkllokje:
Horizontaal 1. els. 2. fee. 3. hinde. 4. lijster. 5. spreeuw. 6. bos. 7. os, 8. mus. 9. ei.

Verticaal: 6. bok. 8. met. 10. lente.
De antwoorden van de 3 volgende zijn: 1. vlas. 2. neus. 3. specht.

EEN PUNLOZE STEEKPROEF

Twee jaargangen aanéén hebben we gezellig samen „gehersengymnastiekt”, (een raar verleden deelwoord vindt je niet?)

Ik Had zo graag eens jullie antwoorden horen geven. En als ik eerlijk ben, moet ik zeggen, dat ik veel te weinig van jullie hoor en weet!

En daar zitten toch onder jullie zo velen, die graag eens een briefje schrijven en.... het werkelijk ook aardig kunnen doen!

In deze jaargang willen we het nu eens anders aanpakken en krijgen jullie ook enkele keren de gelegenheid een brief aan de redactie te schrijven. Wij leren elkaar dan meteen wat beter kennen.

Deze eerste pijnloze steekproef naar jullie kennis van onze Vaderlandse Geschiedenis, begint dan.

In het verhaaltje, dat volgt, staan fouten. Als je 18 wijzigingen aanbrengt in personen, jaartallen, enz., krijg je een stukje geschiedenis uit de 16e eeuw. Maar je moet er voor zorgen, dat alles klopt en in goede volgorde verloopt.

— Toen Alva de 31e October 1584, de 95 stellingen aansloeg aan de deur van de storkapel op de Dillenburg, verstoortde hij de rust in de Lutherse Kerk.

Tot de Rooms-Katholieke Kerk behoorde later ook Juliana van Stolberg, de moeder van Phillips II.

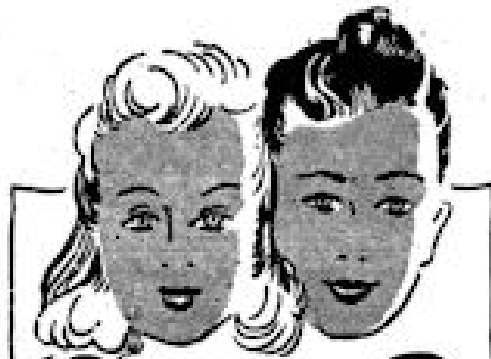
De prins werd in 1598 te Wittenberg geboren. Hij draagt de ere naam: „Ijzeren Hertog”.

De strijd tegen de Spaanse tyrannie, die in 1533 begon, te Delft, heeft 80 jaren geduurd. In het jaar hiervoor, in 1567, kwam Maarten Luther, wpl eens bijgenaamd de „Vader des Vaderlands” hier.

Het Nederlandse volk heeft tenslotte in 1517, haar wettige heer, de Koning van Spanje, Prins Willem I, afgezworen.

In 1579 viel de Prins, te Heiligerlee, onder moordenaarshanden.—

Deze keer hoeft je niets in te zenden, omdat er al een wedstrijd in staat. In het Mei-nummer vind je het verhaal zonder fouten!

6e JAAR 6., No. 3 — JUNI 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelswaer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddoburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

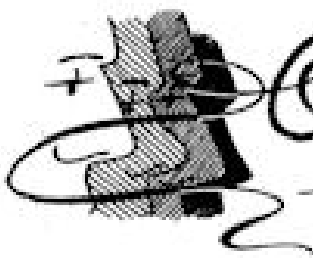
VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

H.M. Koningin Juliana en president Auriol, gevolgd door de andere leden van het hoge gezelschap, tijdens de rondgang door het paleis.

Naar de **LICHTSTAD**

Jullie weten wel, welke stad met immers Parijs, de hoofdstad van de lichtstad wordt bedoeld. Het is Frankrijk. Onze Koningin en Prins

Over ruiken gesproken

WETENSWAARDIGHEDEN

„Ben je een neus?”

„Lach nou niet, want het is heus geen vergissing. Ik veronderstel toch, dat jullie allemaal wel een neus hebben. Maar zijn jullie het ook?”

Je weet, dat er heel wat beroepen op de wereld zijn. Bij de vele, die je al kent, moet je nu, misschien voor het eerst, voegen het beroep: Neus. Er zijn niet veel Neuzen, totaal maar 12! Het werk van een neus bestaat hierin, dat hij ruikt, geuren onderscheidt en zegt, hoe ze heten. Wat een vreemd beroep en niet gemakkelijk! Een goede Neus moet enkele duizenden geuren kunnen onderscheiden. Ik geef het je te doen. Straks ga je de bossen in, de wijde heidevelden over of de brede meren op. En wat ruik je? Heb je er wel eens bij nagedacht, hoeveel geuren je in een bos al ruikt? Bloemengeuren, als viooltjes en jasmijn. Specerijachtige geuren van balsem, munt e.a. Meer durf ik bijna niet noemen, doch er zijn wel 9 grote groepen geuren.

Heel veel mensen brengen het ver in het ruiken. Er zijn er, die er hun kost mee verdienen. Jeneverfabrieken b.v. hebben een kruikenruiker in dienst. Zo'n man doet een hele dag niets anders dan z'n neus tegen een kruikopening drukken en even ruiken.

Een kruik, waarin b.v. petroleum heeft gezeten, of olie, kan, hoe goed

ook schoongemaakt en uitgekookt, niet meer dienst doen als jeneverkruik.

De goede kruikenruiker zet tegelijk 2 kruiken aan z'n neus. Onder ieder neusgat één en ruikt twee verschillende geuren in hetzelfde ogenblik.

Probeer het maar eens, doch het gelukt je niet!

Waar zetelt nu die scherpe reuk?

In onze neus liggen 3 gangen. Twee daarvan zijn voor de ademhaling, de kleinste gang, die boven ligt, is voor de reuk. Als je iets goed ruiken wilt, dan doe je dat met korte ademstootjes, waarmee je de lucht inhaalt. Ge-

de fles en 't bundeltje in neer. De begrafenis was ten einde.

— Abba, zei een jongetje, en hij keek vragend op naar zijn vader, ik vind het graf van David zo groot. En David was zo klein. Het zou wel het graf van Goliath kunnen zijn.

De vader legde het ventje rustig uit: David lag in een kist, weer een kist om die kist heen, en dan nog een.

Voldaan keek het jongske der Hebreëen in het licht der kaarsvlammen. Toen zei hij met 'n verhelderd gezicht:

— Als David nu geleefd had, dan hadden ze ons niet verbrand en onze Thora's niet verscheurd, want dat hadden de Duitsers niet gedurfd als David geleefd had, hé Abba?

— Nee, zei de vader, als David geleefd had, dan hadden zij dit niet gedurfd. (Uit: „Bouwen en Bewaren”)

Johan Sebastiaan Bach

21 MAART 1685 - 28 JULI 1950 WETENSWAARDIGHEDEN

Heel vaak zie je, dat begaafde mensen — genieën noemt men ze wel — zolang ze leven weinig worden gewaardeerd en geëerd.

Om maar 'es één voorbeeld te noemen. Rembrandt van Rhijn, de grootste van Neerlands schilders, is in armoede gestorven. Pas ná zijn dood kreeg hij naam!

Nog sterker zal dat zijn in de wereld van de muziek. Van muziek houden, doen velen, maar haar begrijpen en dus verstaan, wat de componist er mee zeggen wil, doen slechts enkelen.

Dat heeft de grootste musicus ter wereld, Johann Sebastiaan Bach ook

in zijn leven ondervonden.

Zonder twijfel heb je deze beroemde naam wel vaker gehoord.

't Is wel een heel muzikale familie, waaruit hij voortgekomen is. Er zijn zelfs meer dan 50 personen, die de naam Bach dragen en allemaal buitengewoon muzikaal begaafd waren.

Maar hoog boven die allen steekt de grote Johann Sebastiaan uit. Bij die verbluffende muzikaliteit is wel het heerlijkste, dat hij het heel eenvoudig, steeds als zijn plicht heeft gezien God, de Schepper van hemel en aarde, de Schepper van alles, in en door de muziek te eren. Hij heeft dat gedaan. Later moet je 'es gaan luisteren naar zijn machtige oratoria, zoals de „Mattheus Passion”, waarin hij het lijdensevangelie naar de beschrijving van Mattheus weergeeft. Je komt er, mits je luisteren kunt, diep van onder de indruk.

En toch vond hij zelf, dat zijn muziek nauwelijks goed genoeg was, om zijn God te loven.

De 20ste Juli j.l. was het 200 jaar geleden dat hij stierf.

Op zo'n gedenkdag komen natuurlijk allerlei herinneringen uit het leven van deze grootmeester naar voren.

tus hun Verlosser is, waardoor ze zich kinderen Gods mogen noemen.

Eindelijk wordt na een reis vol moeite en angst de grens overschreden. Een smalle weg voert door hoge dennen- en beukenwouden. Een lofzang klinkt op uit de moede kelen. De vervolgdgen zijn in veiligheid. Christiaan David heeft hun weg goed gekozen. Ze bevinden zich op het landgoed van de jonge graaf van Zinzendorf. Vol vertrouwen hakken ze bomen om en bouwen een paar blokhutten. En Christiaan David leest hun voor de 84e psalm. :

„Hier vindt de vogel een woon-

plaats en de zwaluw haar nest, waar zij haar jongen bergt”.

Wanneer later de vluchtelingen officieel om toestemming vragen, zich hier te mogen vestigen, wordt hun die met dank aan God verleend.

Zo doen trouwe mensen hun werk. Maar achter dit alles staat God, die Zijn Grote Werk bestuurt. Hij heeft de boom van de oude Broederkerk wel hevig laten kappen en snoeien. En nu heeft Hij hem overgeplant in betere grond. Hier zal de boom opnieuw wortel schieten en groeien en bloeien. De Oude Broederkerk leeft verder als vernieuwde Broederkerk.

vangene. Maar zodra het gewone leven weer begint en dokter Jackson, die zo'n gunstige invloed op hen heeft, is weggereisd, gaat alles opnieuw z'n oude gang. Kleine Wolf wordt weer de vertrapte en verwenste Indianenjongen, die zij naar hartelust kunnen sarren en vernederen....

Zo gaan de wintermaanden langzaam voorbij en eindelijk, eindelijk verschijnen de eerste lenteboden. De sneeuw gaat smelten en hier en daar plekt al een stukje frisse prairiegrond. Nu begint 't hart van Kleine Wolf sneller te kloppen en iedere dag legt hij alvast wat weg van zijn karig rantsoen. Nu komt zijn kans gauw!

O, wat hunkert hij naar het ogenblik om uit deze hel te kunnen ontsnappen! 't Is of hij met de dag de blanken, die slechts bezeten zijn door gouddorst en winzucht, méér gaat haten. Vooral als zij dronken zijn — en dat gebeurt nogal eens — heeft de kleine Indiaan geen leven bij hen. Maar wáártoe zij hem ook dwingen — standvastig blijft hij weigeren om van hun „vuurwater" te drinken.

En in de stille nachten ligt hij in het nog steeds secuur gesloten hok te woelen en te peinzen. Kon hij maar wraak nemen. Brand stichten of zo iets.... Nee, dat niet. Dat leert de Grote Geest hem niet en bovendien weet hij, dat dit Mady en haar vader geweldig zal verdrieten. Mady.... diep in zijn hart vindt hij 't eigenlijk jammer dat zijn vlucht hem van haar zal scheiden. Als Indianenjongen heeft hij altijd laag op de meisjes neergezien, maar nu denkt hij toch anders over hen. Dit blanke meisje moet haast een engel zijn, waarvan zij hem verteld heeft! Een engel, zoals die in de hemel bij de „Grote Geest" van de Bleekgezichten wonen. Voor haar, die hem toch feitelijk het leven heeft gered, zou Kleine Wolf door 't vuur zijn gegaan, als 't moest. Zelfs al is zij „maar" een meisje! En hij vertrouwt zijn vriendinnetje zó, dat-ie haar vertelt van zijn ontvluchtingsplannen.

„Niet doen!" raadt Mady angstig.

„Niet doen, Kleine Wolf! De hele dag loeren de mannen op je en hun geweren dragen vèr. En hoe vind jij je stam terug?"

Maar de Indiaan glimlacht weer trots. „Kleine Wolf is niet bang en hij kent de sterrenhemel. Nog drie zonnen na vandaag en hij vlucht. En wee over de Bleekgezichten. Wée, onze wraak zal groot zijn!" Strijdlustig flikkeren zijn donkere ogen, als hij in gedachten naar z'n zij grijpt, waar hij vroeger zijn vlijmscherpe jachtmes droeg. Dat zal hij wéér gaan dragen en dan....

„Nee, Kleine Wolf, nee. Dat niet doen. Geen wraak nemen op de mannen hier. Ik ben toch goed voor je geweest en vader? En als jullie de nederzetting overvallen, worden wij ook gedood. Beloof me, dat je geen wraak zult nemen, beloof 't me!"

Even staat de jonge Indiaan in 'n heftige tweestrijd. Dan zegt hij plechtig: „Kleine Wolf belooft het".

En Mady weet, dat dit genoeg is. Een Indiaan zal nooit zijn woord breken.

Drie dagen later loert Kleine Wolf op zijn kans. 't Zal volle maan zijn vannacht en de sneeuw is vrijwel verdwenen. Nu of nooit — en de hele dag sluipt hij door de nederzetting. Vergeefs! Overal wordt hij gevolgd, overal barse gezichten en dreigende geweren. En als 't avond geworden is, wacht hem opnieuw de gehate gevangenis. Met een vloek smijt de bewaker de zware deur in 't slot — en Kleine Wolf is opnieuw gevangen. Verkeken de kans! En vrijzeker voor goed. Want nu heeft hij gemerkt, hoe terdege hij in de gaten gehouden wordt.

Moedeloos blijft hij uren liggen of loopt soms als een gekooide beer de paar vierkante meters van zijn cel rond. Moet dit dan altijd zo blijven, moet hij hier wegwijnen en zijn Indianeneer te grabbel gooien voor die verwenste Bleekgezichten die geen medelijden kennen? Is er dan geen enkele redding mogelijk?

(Wordt vervolgd).

ONRUSTIGAZIË

't Staat er niet best voor in het werelddeel Azië. 't Lijkt wel, of de oorlogsbrand er aan alle kanten uit slaat. 't Is vechten in Korea, in Tibet, in Indo-China en in de Zuid-Molukken. Is het niet ontzettend?

KOREA. In N.-Korea hebben de troepen van de Uno, (of van de V.N., dat is meer Nederlands gezegd), de communisten steeds verder achteruit gedreven. Ze werden om zo te zeggen, tegen de grens gedrukt. Toch was er van overgave geen sprake. Plotseling leek het, alsof de kansen keerden. De Noord-Koreanen begonnen tegenaanvallen te ondernemen. De Amerikanen moesten zelfs een eind terug. Vanwaar kwam die plotselinge kracht van de Koreaanse communisten?

Die was al spoedig verklaard. Grote aantallen Chinese communisten waren de grens overgekomen, om de Noord-Koreanen te helpen. De piloten van verkenningsvliegtuigen meldden, dat er aan de Mandsjoerijse grens

zeer grote troepenconcentraties werden waargenomen.

Die Chinese inmenging is een grote teleurstelling voor hen, die dachten, dat de oorlog in Korea spoedig afgelopen zou zijn. Men verwacht nu, dat de strijd daar nog minstens de gehele winter zal duren, vooral ook, omdat in het gebied, dat de Amerikanen en Zuid-Koreanen op de communisten hebben veroverd, zich een **guerillastrijd** begint te ontwikkelen. Die kan de legers van de verbonden volken nog handen vol werk geven. Intussen sturen steeds meer landen troepen naar Korea, om te helpen de vijand te verslaan. Generaal Mac Arthur verklaarde, dat de Noord-Koreanen verslagen waren, maar dat de verbonden legers nu tegenover een nieuw leger stonden, dat over grote reserves uit een vreemd land kan beschikken.

TIBET. In dit nummer vind je een heel artikel over Tibet. Lees dat eerst maar eens.

geestdriftig toejuichten, toen ze op het balkon verschenen. Ook wilde men de nieuwe kroonprins zien. Dat is niet de oudste zoon, maar de oudste kleinzoon van de nieuwe koning. Zijn oudste zoon is namelijk in 1947 om het leven gekomen, toen een K.L.M. vliegtuig bij Kopenhagen verongelukte. De titel van kroonprins is nu overgegaan op de vier jaar oude prins Karel Gustaaf.

Koning Gustaaf VI nam de kleine kroonprins op zijn arm en kwam nu met hem op het balkon. Hij was een beetje zenuwachtig van al dat gejuich daar beneden. er bedeesd zwaaide hij zijn handje maar keek toch telkens achterom naar zijn moeder, die zich een beetje achteraf hield.

't Valt ook niet mee gewoon te doen als duizenden mensen naar je kijken en je toejuichen!

De 68-jarige Zweedse koning Gustaaf VI Adolf met zijn 3½-jarige kleinzoon Karel Gustaaf, de nieuwe kroonprins.

gen teruggebracht.

Morgen Kerstfeest.... Zou hij dan met zijn ouders naar de kerk kunnen, net als vroeger? O, hij hoopt het; hij bidt het.

Stil.... daar zit iemand voor het raam. In de flauwe lichtschijn die door de mica-ruitjes van de kachel gloeit, ziet hij zijn vader zitten.... alleen.... Maar zijn moeder dan? 't Maakt hem angstig en zich niet langer beheersend, tikt hij de oude vader op de schouder.

Zacht klinkt het: „Vader”

Oude Steven schrikt wakker.

„Och, och”, zegt hij. „Daar zit ik hier mijn tijd te verslapen. En morgen is 't Kerstfeest. Ik zal dadelijk de lamp aansteken, buurvrouw... Dadelijk hoor”.

„Vader....”

„Vader zeg je? Hè.... wie, wat... bedoel je?”

„Stil maar, kalm, ik....”

Maar dan komt er ineens leven in de oude man. Haastig springt hij op.

„Berend”, zegt hij. „Mijn jongen, Berend, jij! Ben je dan toch teruggekomen, jongen! Het wonder, Berend! Jongen.... en dat voor Kerstfeest... zo ongedacht....”

Ontroerd omhelst Berend de oude Steven en snikt: „Ik heb gezondigd, vader.... vergeving.... zwaar gezondigd tegen de Hemel en jegens U....”

Die woorden zijn voor Steven als hemelse muziek.

„Jongen, ik heb je alles al vergeven.... en moeder.... O jongen, ze heeft zo naar dit ogenblik gesnakt, zo lang.... Maar ze is bij Jezus nu in de hemel.... en daar is vreugde over een zondaar die zich bekeert.

Vreugde over jou, Berend.... Hemelvreugde....”

Die avond kan oude Steven zijn blijdschap niet op. Het wonder was ook zo groot!

I.S. te maken R.I., d.w.z. Repoeblik Indonesia, geen Verenigde Staten, maar een eenheidsstaat”.

— „Zijn ze op 't ogenblik in ons land niet aan 't onderhandelen over de toekomst van Nieuw-Guinea?”

— „Ja, de Indonesiërs noemen het Irian, en eisen het voor zich op, maar 'k weet niet, of ze hun zin wel krijgen. Australië is er ook tegen. Dat heeft liever Nederland daar als buurman”.

— „Gelijk hebben ze. Trouwens, ik vind, dat je tegenwoordig veel meer leest over Korea, dan over Indië”.

— „Dat is ook zo. Daar is het een complete oorlog. 't Is maar goed, dat de Uno N.-Korea niet zijn gang heeft laten gaan, toen het Z.-Korea aanviel. Maar de troepen van de Verenigde Naties hebben het daar zwaar te verduren. Vooral de Amerikanen, die de spits moesten afbijten”.

— „Hoe staat het er nu eigenlijk met de strijd?”

— „Och, je weet, dat eerst de Noordelijken over de 38ste breedtegraad werden teruggeworpen tot aan de Mandsjoerijse grens. Generaal Mac Arthur had het er zelfs over, dat de

soldaten thuis Kerstfeest zouden kunnen vieren. Maar 't is heel anders gelopen. De Chinezen kwamen bij duizenden de Noord-Koreanen helpen en nu moeten de troepen van de V.N. telkens terugtrekken”.

— „Heeft China dan de oorlog verklaard? Nee toch?”

— „Welnee man, de Chinese communistische regering beweert, dat er alleen vrijwilligers uit China vechten. Ze houden zich zelf op de ruimte”.

— „Dus, als ik je goed begrijp, zou ook Rusland er een paar miljoen zogenaamde vrijwilligers heen kunnen sturen, zonder dat het officieel in oorlog kwam?”

— „Precies. 't Lijkt mij toe, dat Rusland zich in de handen wrijft over de gang van zaken. 't Vindt het best, dat Amerika en zijn bondgenoten zich afmatten in Korea. Hoe zwakker de tegenstander, hoe sterker het zelf is, als 't nodig mocht worden”.

— „Denk je dan, dat er gauw een derde wereldoorlog komt?”

— „'k Hoop het niet. Maar de mensen, die er zo bang voor zijn, deden beter, om maar niet telkens naar Amerika of Rusland te kijken. 't Is

GRIJZE WOLF

...vindt het goede spoor.

DOOR WIM BROOS

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE

Kleine Wolf, de zoon van het Indianen opperhoofd Grote Arend, wil door een heldendaad een mooie naam verdienen. Op een jachtpartij met zijn vrienden, achtervolgt hij een grote beer die hij doodt. Door de mist verdwaalt hij op de prairie. Ten einde raad gaat hij naar de nedersetting der „Bleekgezichten” aan de rivier. Deze zien hem aan voor een spleen en sluiten hem op in een blokkhut.

Het dochtertje van de Zending-dokter verzorgt hem in het geheim. In het voorjaar maakt hij plannen om te ontvluchten. Dit gelukt. Hij komt terug bij zijn stam. In de zomer mag hij mee op de krijgstocht tegen de Blanken. In hem woedt de tweestrijd. Moet hij zijn eed houden, geen blanken te sparen of de belofte aan Mady om geen wraak te zullen nemen?

Wat opgewekter bij dat vooruitzicht blijft Grijsze Wolf nog wat speuren naar wild en naar kruiden — totdat hij plots opgeschrikt wordt door een angstkreet. Wat is dat — hebben zijn stamgenoten hem nu tóch ingehaald en het meisje overvallen? De Indianen bedenkt zich geen ogenblik en rent, met het scherpe jachtmes stevig in zijn vuist geklemd, onbevreesd naar haar schuilplaats terug. 't Gaat met grote sprongen dwars door de wildernis van het bos — en dat wordt hem noodlottig. Want onverwacht struikelt hij over een uitstekende boomstronk en... plof, daar valt-ie languit op de grond. Instinctmatig strekt hij z'n armen uit... au! Nog juist raakt de punt van het mes zijn mond en Grijsze Wolf kan een kreet van pijn nauwelijks onderdrukken. Hij voelt hoe het bloed uit zijn lippen vloeit, maar wat doet dat er toe? Hoor, hoe het blanke meisje daarginds gilt, zij roept om hem, om hem! En z'n eigen pijn niet tellend, holt de jongen verder — zij is in nood en hij moet haar helpen!

Ja, Mady is inderdaad in nood: met schrik ziet de Indianen hoe een grote slang zich sissend omhoog heft, gereed voor een tweede aanval op zijn angstige prooi, die zich vergeefs gewoerd heeft... Maar zonder aarzelen grijpt de Indianen zijn vlijmscherpe tomahawk en dan... pats! Met één welgerichte slag van de bijl hakt hij het monster de kop af. Juist op tijd! Of niet?... Waarom kijkt Mady zo pijnljk naar haar arm?

„Toch gebeten?” vraagt Grijsze Wolf vol angst.

„Ja, 'k geloof het wel. Hier in m'n arm. Is het gevaarlijk?”

Gevaarlijk?... De Indianen zegt niets, maar de schrik verlamt hem bijna. Er is in heel Amerika immers geen vergiftiger dier dan deze gevreesde ratelslang. Nu is al z'n mocite vergeefs geweest, nu zal het meisje toch nog sterven, tenzij.... Tenzij....

„Waar is de wond? Mijn blanke zuster moet moedig zijn en geen pijn voelen”.

Verwonderd ziet Mady toe, hoe hij z'n jachtmes trekt — en even doortrilt haar een hevige pijn. Voorzichtig, maar vast heeft Grijsze Wolf het wondje verder opengesneden, zodat het bloed er uit siepert. Dan zet hij zijn, nog steeds bloedende lippen aan de wond, zuigt krachtig het lauwe bloed op en spuwt het meteen weer uit. Dat herhaalt hij enige keren — maar als Mady vermoed had, aan welk gevaar haar redder zich hiermee blootstelde, zou zij dat nooit toegestaan hebben.

„Zo, genoeg”, mompelt Grijsze Wolf, spuwt het laatste bloed secuur uit zijn mond en gaat dan de wond en Mady's

KORT WERELDGEBEUREN IN 'T KORT

OOST-EUROPA.

Als je ziek bent, moet de dokter komen. Hij schrijft je meestal een drankje, poeders of pillen voor. Als 't heel erg is, stuurt hij je naar 't ziekenhuis. 't Kan ook gebeuren, dat je voor je gezondheid naar een andere plaats moet, naar een sanatorium of een vacantiëkolonie.

Maar wist je wel, dat Moskou de laatste tijd ook zo'n sanatorium of vacantiëkolonie lijkt te worden? Misschien denk je, dat dit een grapje is, en daar kon je wel eens gelijk in hebben.

't Zijn vooral voornamelijk communisten, die voor hun gezondheid een poosje naar Moskou moeten. Daar heeft men blijkbaar heel bekwaam „dokters”, die precies weten, welke behandeling hun patiënten nodig hebben.

Zo moest de Franse communistenleider Thorez enige maanden geleden zwaar ziek per vliegtuig naar de Russische hoofdstad vervoerd worden om daar behandeld te worden. De Franse dokters waren, naar 't schijnt, niet knap genoeg, om hem weer op te doen knappen.

De communistische dokters kun-

nen dat beter. Thorez is nu weer zo goed als genezen!

Tijdens zijn verblijf daar in Moskou heeft hij bovendien nog wat gratis les in de communistische leer gekregen, zodat hij bij zijn terugkomst in Frankrijk precies weet, hoe hij verder zijn partij moet leiden. Of zou dat laatste misschien de voornaamste reden zijn voor zijn Moskouse kuur?

Ook de Italiaanse collega van „kameraad” Thorez is voor herstel van gezondheid naar de Russische hoofdstad geweest. En met succes! Volkomen genezen is hij in zijn vaderland teruggekeerd.

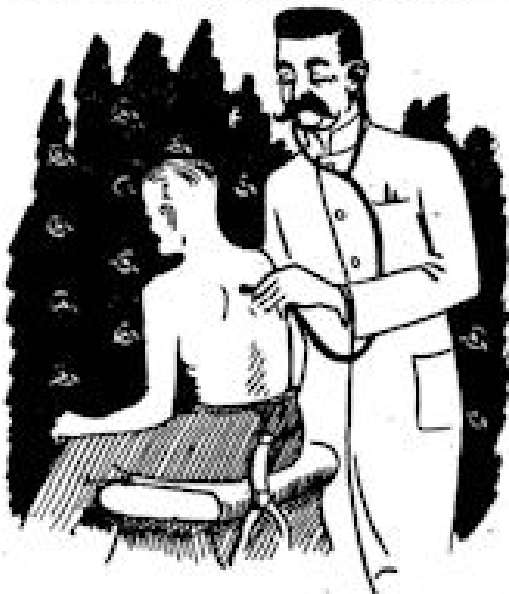
't Was hard nodig, dat deze Togliatti weer thuis kwam. Want evenals in meer Europese landen, waren ook in Italië heel veel communisten 't niet meer met hun Russische meesters eens. Begrijp eens aan, zij wilden heel eenvoudig niet meer naar hen luisteren; zij zouden hun eigen boontjes wel doppen! Nu mag Togliatti proberen deze revolutie in zijn partij te bedwingen. Als hij het maar te zeggen had in Italië, dan zou hij die oproermakers wel een toontje lager leren zingen! Maar Italië heeft nu eenmaal geen communistische regering.

Dat is anders in Tsjecho-Slowakije. Daar heeft iedereen te doen, wat Rusland beveelt. Drie jaar geleden kwamen de communisten aan de macht. Hun leider, Gottwald, werd president van de republiek en Dr. Clementis minister van buitenlandse zaken.

En toen begon het...

„Hoor eens, jongens”, zeiden de Russen (natuurlijk hebben ze het wat deftiger gezegd, maar hier kwam het op neer) „jullie hebben in je land veel zware industrie. Dat verkopen van locomotieven, wagons, vrachtauto's enz. naar het Westen moet nu uit zijn. Die gaan voortaan naar Rusland, begrepen?”

En in de volgende vijf jaar moet je de productie verdubbelen. Jullie hebt

je mooie baantjes aan ons te danken, maar denk er om, dat het met het leveren van die industrieproducten in in orde komt! Wij zullen Tsjecho-Slowakije wel koren sturen.

En dan nog iets....

De mensen in jullie land behoeven het niet beter te hebben dan in Rusland. Dat spaart geld en dat kunnen we beter gebruiken".

Gottwald en Clementis met hun kameraden hadden het lesje begrepen. Ze zouden hun best doen.

Maar....

De arbeiders in de fabrieken voelden er niet veel voor om harder te werken, minder te verdienen en in slechtere omstandigheden te leven. Ze deden langzaam aan. In plaats van meer, kwamen er nu minder producten uit de fabrieken. Niet het dubbele, zoals de Rus had gevraagd, maar minder dan de helft van de vroegere productie werd afgeleverd. Wat de communistische regering ook probeerde om dat anders te krijgen, 't hielp niets.

't Eerste gevolg was, dat de graaninvoer uit Rusland stop gezet werd. 't Brood kwam weer op de bon.

En 't tweede gevolg was, bezoek van Russische „zuiveraars". Die zouden wel eens even schoon schip maken! Vooraanstaande regeringspersonen werden afgezet en in de gevangenis gezet, beschuldigd van sabotage en spionage. De fabrieken kregen andere leiders. Duizenden partijleden werden uit de partij gezet, weggezuiverd! En dat wil zeggen, dat velen van hen nooit de vrijheid zullen terugzien.

President Gottwald schijnt zich voorlopig nog te kunnen handhaven. Hij beschuldigt fel zijn vroegere vrienden, die de een na de ander worden gearresteerd.

En Clementis? Men hoorde lange tijd niets van hem. Tot plotseling het gerucht ging, dat hij per vliegtuig in West-Duitsland was aangekomen, en over Wenen naar Joego-Slavië was gevlucht.

't Gerucht bleek niet waar te zijn. De voormalige minister van buitenlandse zaken is evenals zoveel anderen gearresteerd. Nu wacht hij in de gevangenis zijn vonnis af.

JOEGO-SLAVIË. Met dit land is Rusland op 't ogenblik lang geen goede vrienden, al regeert daar ook een communist. Want deze, maarschalk Tito, is volgens Rusland de aanstoker van alle onrust in de andere landen. In elk geval heeft hij een heel slecht voorbeeld gegeven aan andere communisten.

Napoleon moet eens gezegd hebben tegen zijn broers, toen hij hun een koningskroon bezorgde: „Zorg er voor, eerst te denken aan mijn belang, dan aan dat van Frankrijk en ten slotte aan dat van het land, waarover je regeert".

Zoiets is ook het geval met de communisten. Eerst moeten ze denken aan Ruslands belang, eerst de bevelen uit Moskou blindelings opvolgen. Pas dan komt het belang van 't eigen land aan de beurt.

Maar Tito moest daar op den duur niets van hebben. Hij draaide de zaak om: eerst het belang van Joego-Slavië en daarna de Russische bevelen eens bekijken. Gingen die bevelen naar Tito's mening tegen het landsbelang in, dan lapt hij die bevelen aan zijn laars.

Moskou boos natuurlijk. Maar Tito bleef zich van alle dreigementen niets aantrekken. Toen de Russen niet langer steunden met graan en industrieproducten, probeerde Tito zich meer bij het Westen aan te sluiten. Hij zorgde voor een sterk leger om zich mogelijke aanvallers van het lijf te kunnen houden. Want alle buurlanden zijn ongeveer onder communistisch bewind.

Komt er een aanval, dan zal misschien Rusland zich, net als in Korea, in naam afzijdig houden, maar Bulgarije, Roemenië, Hongarije, Tsjecho-Slowakije en Albanië zullen dan de kastanjes wel uit het vuur moeten halen. Rusland kan dan wel stilletjes steunen met vliegtuigen en wapens.

Mensen, die net als Tito, wel communist willen blijven, maar zich niet door Moskou willen laten ringeloren, noemt men nu Titoïsten. Ze zijn al in vele landen. In Italië alleen al tienduizend!

— en dat tempert haar vreugde een beetje. Als hij dit eens had mogen beleven !.....

Grote Arend doet geen half werk. Dat heeft hij nooit gedaan en zal het dus ook als Christen niet doen. Hij weet het : een ware Christen mag geen haat koesteren en.... diep in zijn hart leeft nog altijd iets van haat tegen zijn afgezworen zoon. Niet meer zo fel als in 't begin — met de jaren is zijn wrok jegens de „verrader” wel wat afgesleten, maar toch altijd bleef Grijsze Wolf de verafschuwde, de uitgestotene.

Uren... ja, dagenlang heeft Grote Arend over deze voor hem zo gewichtige zaak met „de witte Engel” gesproken. En eindelijk, eindelijk gaat hij het ook anders zien. Dan ontdekt hij Gods wonderbare leiding in het leven der mensen. Want als Hij Grijsze Wolf niet gebruikt had om het meisje te redden, zou zij nooit de weldoenster der Indianen zijn geworden. Wellicht zou hij, Grote Arend, dan ook nimmer verlost zijn geworden van het doodarme heidendom, had hij misschien nooit deze nieuwe rijkdom, dit grote geluk gevonden..... En was Grijsze Wolf niet in hetzelfde geloof gestorven, als nu zijn vader verworven heeft?

Daarom hakt Grote Arend de knoop radicaal door. Hij mag en kan als Christen geen haat meer hebben tegen zijn zoon en — al is het een zware gang voor de trotse Indiaan — hij zal zich, over 't graf heen, nog met hem verzoenen.

Samen met zijn vrouw maakt hij de lange reis naar de nederzetting, waar hij eens de nederlaag moest lijden. In de loop der jaren is het dorpje uitgegroeid tot 'n stad en Grote Arend voelt zich wat onwennig tussen deze stenen straten. Maar nog altijd is het 't centrum der zendingsactie van dokter Jackson.

Door hem en zijn dochter worden zij gastvrij ontvangen en dan gaan zij op een lichte lentemorgen met z'n vieren naar het kleine kerkhof, dat al lang niet meer gebruikt wordt. Alles

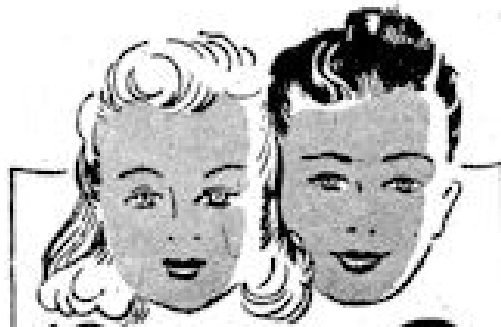
is er oud en vervallen en verwaarloosd, maar er is één graf dat zorgvuldig onderhouden wordt. Nooit heeft het onkruid kans het te overwoekeren, nooit is het zonder verse bloemen. Dat is het smalle graf van een kleine Indianenjongen, die niet vergeten wordt.

Nu staan daar zijn oude vader en moeder voor 't eerst bij zijn laatste rustplaats en met ontroering lezen zij het opschrift in het Indiaans en het Engels op het eenvoudige houten kruis : „Hier rust Grijsze Wolf, de dappere Indiaan, die zijn leven offerde om een blanke te redden”.

Grote Arend heeft in zijn lange leven nog niet vaak geschreid. Misschien wel nooit. Maar nu kan hij zijn tranen niet weerhouden en hij schaamt er zich niet voor. Dan maakt de oude Indiaan een zegend gebaar boven het kruis en zegt plechtig : „Mijn zoon ruste in vrede. Wat hij gedaan heeft, was goed. Grote Arend is trots op zijn dappere daad en erkent hem als zijn grote zoon. Tot weerziens hierboven, Grijsze Wolf”...

Zó is het goed. En stil als zij gekomen zijn, verlaten zij dat kleine graf, waarop een vroege voorjaarszon gouden lichtplekjes tovert. Als een belofte.

(Einde.)

6e JAARG., No. 1 — APRIL 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garraalweer
J. Bolthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddoburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

*'t Is Lente, lente het feestgeschal
Van lente, lente klinkt*

Gedenk- dagen

30 APRIL :
VERJAARDAG
VAN H. M.
KONINGIN

Een blijde dag voor het Koninklijk gezin. Een blijde dag voor het Nederlandse volk. Dan wappert (op 1 Mei) het rood-wit-blauw van huizen en torens. Dan klinkt door geheel Nederland het oude „Wilhelmus van Nassouwe”.

Want Nederlands Koningin verjaart!

Op deze Zondag bidden de kerken uit het gebed voor allen nood der Christenheid :

*„Wij bidden U ook voor de wereld-
lijke regering; voor onze Koningin
en haar huis en voor al degenen die
Gij over ons gesteld hebt. Geef, dat
hun regering daartoe gericht zij, dat
de Koning aller koningen over hen
en hun onderdanen regeren moge en het
rijk des duivels, hatwelk een rijk is
van alle schandelijkheden en ongerech-
tigheden, door hen, als Uw dienaars,
hoe langer hoe meer verstoord en te
niet gemaakt worde en dat wij onder hen
een gerust en stil leven leiden mogen, in
alle godzaligheid en verbaarheid”*

5 Mei: Nationale Feestdag

De tyrannie verdreven! Bevrijd van het Duitse juk!

Een dag van blij gedenken

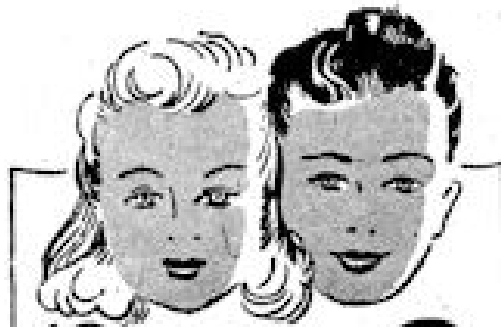
Als vanzelf gaan onze gedachten terug naar 1945, toen de Canadezen

trokken van stad tot stad en van dorp tot dorp. Overal de vreugde om de herkregeen vrijheid.

Een dag van stil gedenken

De vrijheid is gekomen door bloed en tranen. De weg van Normandië naar Delfzijl is een weg met een eindelozen rij eenvoudige kruisen. Duitzenden jonge mannen lieten het leven

6e JAARG., No. 1 — APRIL 1950

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garraalweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddoburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

*'t Is Lente, lente het feestgeschal
Van lente, lente klinkt*

Gedenk- dagen

30 APRIL :
VERJAARDAG
VAN H. M.
KONINGIN

Een blijde dag voor het Koninklijk gezin. Een blijde dag voor het Nederlandse volk. Dan wappert (op 1 Mei) het rood-wit-blauw van huizen en torens. Dan klinkt door geheel Nederland het oude „Wilhelmus van Nassouwe“.

Want Nederlands Koningin verjaart!

Op deze Zondag bidden de kerken uit het gebed voor allen nood der Christenheid :

*„Wij bidden U ook voor de wereld-
lijke regering; voor onze Koningin
en haar huis en voor al degenen die
Gij over ons gesteld hebt. Geef, dat
hun regering daartoe gericht zij, dat
de Koning aller koningen over hen
en hun onderdanen regeren moge en het
rijk des duivels, hatwelk een rijk is
van alle schandelijkheden en ongerech-
tigheden, door hen, als Uw dienaars,
hoe langer hoe meer verstoord en te
niet gemaakt worde en dat wij onder hen
een gerust en stil leven leiden mogen, in
alle godzaligheid en verbaarheid”*

5 Mei: Nationale Feestdag

De tyrannie verdreven! Bevrijd van het Duitse juk!

Een dag van blij gedenken

Als vanzelf gaan onze gedachten terug naar 1945, toen de Canadezen

trokken van stad tot stad en van dorp tot dorp. Overal de vreugde om de herkregeen vrijheid.

Een dag van stil gedenken

De vrijheid is gekomen door bloed en tranen. De weg van Normandië naar Delfzijl is een weg met een eindelozen rij eenvoudige kruisen. Duitzenden jonge mannen lieten het leven